

Århus festuge

af Sven Fenger

Århus i begyndelsen af september:

Byens borgere er vendt hjem fra ferie, de mere end 20.000 studerende er startet på universitetet og de andre uddannelsessteder, og efteråret og dermed den lange vintersæson står for døren. Det markeres med en festuge, der i omfang siger spar to til hvilken som helst anden folkefest her i landet. – Meningerne om en sådan begivenhed kan være delte, endog meget:

»Festuge«

Festligt, fantastisk, folkeligt, fornøjeligt,
Elegant, enerverende, eksotisk, enestående,
Ellevilde sømænd, sagførere, sinker, sabotører, slagtere og
spritte.

Taler, tisser, tæver, tuder, tier, tænker og traver,
Undrende, udstødte, uglesete, ugenerte, udhalede,
Gennem grå, gysende, grimme, grinende, galante og gridske,
Eksploderende, ensporede enkeballers enorme evighed af en-
somhed.

Hæsblæsende tømmermænd på hastende indkøb,
Og Fanden æde mig, om det ikke er Rottekongen,
der står og venter på et skulderklap fra menneskedronningen.
Satame om det ikke er ham, der kan kravle gennem ringe.
Og alle de andre musikanter,
Og hende med lirekassen,
Et folkeligt monument,
Gnaskende på blødt brød fra bageren.

Selv de mest standhaftige studerende studenter er rykket ud af
de blege bogtårne.

De sidder på bænke og piller etiketten af deres ølbajer.
Kioskerne har udsolgt af samme allerede først på aftenen,
Og politiet startede med en lille rap razzia dagen i forvejen.
Byen er kort sagt en mild opspeedet udgave af sig selv.
Samme manipulerede morskab alle vegne, systematiseret lidt
bedre:

En humørfyldt boble på Bispetorv,
Et muntret læderbukse og jodle gasthaus på Klostertorv.

Meget kirkeligt, meget kristeligt, meget i pagt med Folketin-
gets opfattelse af folkeåndens folkelige fortid og fremtid.

Der sidder alle og kommer hinanden ved som død og helvede.

På Strøget danser Odinteatrets gurilladæmoner,
»Og det er voksne mennesker«, er der en der vrisser.
»Ham med dødningehovedet ligner Axel, han sku bare ha
større ører«, siger en anden.

Hvordan ser dæmonerne ud indeni de grå, automatiske, hasten-
de, tortravlede, udslidte, slavebundne skikkelser, der udgør
fyldet i større opløb osse i festugen.

Er de fem meter høje med kridhvide ansigter,
Langt hår ravnensort dansende ned af ryggen,
skrigende røde munde og negle fra kæmpestore, ældgamle
kattedyr?

Er de små forhutlede folk i læderjakker, bare tæer, filtret, far-
vet hår og lasede cowboybukser med nålemærker i armene?

Eller er de bare ganske almindelige med plisseret nederdel,
stilethæle og broderet cardigan?

(Peter Laugesen)

»... En festuge er blandt andet et middel til at skabe kontakt og
oplevelse, udover at den har et rent opdragende og oplysende
formål. I heldigste fald evner den desuden at gøre publikum
interesserede i at tage aktivt del i festen.«

(Citeret efter en pressemeddelelse fra 1979.)

Århus festuge er, som det fremgår, lidt af en blandet landhandel. Der bydes på kultur på alle planer: Lige fra den traditionelle festkoncert med byorkestret – i år med pianisten Michael Ponti som special gueststar i Rachmaninoff's 3. klaverkoncert, garneret med en uropførelse af Gunnar Berg og Carl Nielsens 2. symfoni – til det lige så traditionelle cykeltog med deltagelse af hele den danske elite og enkelte udenlandske topryttere.

Mere præcist spænder festugens arrangementer over flg. temaer: Teater, ballet og dans, opera, musik, udstillinger, idræt og fest i gaden. Hver af disse temaområder omfatter så aktiviteter lige fra etableret finkultur til mere eller mindre eksperimenterende modkultur.

F.eks. var dette års teateraktiviteter flg.: Århus Teater – byens kulturtempel – havde skandinavienpremiere på Broadway-musicalen »Sweet Charity«. Kælderafdelingen i samme bygning opførte et klassisk spansk drama. Byens sk. progressive scene, Svalegangen, spillede Thygesen-stykket »Engang imellem«. Byens børneteater, Filuren, havde børneforestillinger på programmet hele ugen. Og der var indendørs og udendørs forestillinger med Odinteatret, Kaskadeteatret, Gruppe 38, »De gale englændere«; en sk. »Minifestival of Fools« på Strøget; Pierrot og Mester Jakel i Den gamle By; Storm P – aften med Ebbe Rode; osv. Altsammen annonceret og omtalt i festugens programhæfte. Men også udenfor det officielle festugeprogram skete der noget på teaterfronten. En gruppe dramaturger havde arrangeret et »teatertræf« – med workshops og forestillinger – der kørte hele ugen, med deltagelse af en amerikansk, en belgisk og to danske teatergrupper.

Musikprogrammet var ikke mindre bredtfaende: I programmet skelner man mellem klassisk musik, rytmisk musik, og så alt det, der hverken er det ene eller det andet.

I den klassiske musiks »sværvægtsafdeling« var der arrangeret koncerter med Århus Byorkester og med det østriske »Johann Strauss Ensemble«. I »mellemvægtsafdelingen« var der diverse kammerkoncerter, korkoncerter og kirkekoncerter med navne spændende fra kammerorkestret Pro Musica, Göteborgs Kammerkor, Svend Asmussen og Putte Wickmann til lokale ensembler og kor. Endelig var der en række solokoncerter i byens kirker og mindre koncertsale.

Den rytmiske musik var repræsenteret ved en lang række grupper og solister, kendte og mindre kendte, som: Trille, Sebastian, Delta Cross Band, Jomfru Ane Band, Wild Remain. Ace, Bazaar, Sylvester og Svalerne, Shit og Chanel, Sofamania, Warm Guns, osv.osv. Hertil kom et specialarrangement

som »Jazzen i Århus fra 30'erne til 80'erne«, med deltagelse af førende 30'er-, 40'er-, 50'er- osv. musikere.

Og endelig var der så alle de andre musikarrangementer, som: »Wienerkoncert med Harmoniorkestret Tonika«; åbent hus på Folkemusikskolen hele ugen; friluftskoncerter med diverse brassbands.

Og udenfor det officielle program var der koncerter med den bolivianske gruppe Los Kjarkas og Istanbul Express. Og så var der alle de musikere og gøglere, der stillede sig op, med politiets velsignelse, og spillede og sang på Strøget og lod hatten gå rundt bagefter.

Det var et lille udpluk af begivenhederne. »Er De forvirret?«. Det ville De sikkert også have været, hvis De havde opholdt Dem i Århus i den uge. For det var vi mange der var. Ret beset er der nemlig tale om et så gigantisk arrangement, at kun de færreste formår at få overblik over, hvad det er, der foregår, hvor og hvornår.

Det er derfor nærliggende at spørge sig selv, om der overhovedet er nogen som helst rimelighed i at fyre så meget krudt af i løbet af én uge, for derefter kulturelt at falde tilbage til smult vande igen; og så ellers starte forberedelserne af næste års festuge. Det mener jeg selvfølgelig ikke, der er, og derfor vil jeg godt i det flg. uddybe, hvad det er, der foregår, når festugen planlægges, se lidt på de organisatoriske og økonomiske rammer for festugen, for derigennem at give nogle forudsætninger for, at en kritik kan bruges konstruktivt.

Det flg. er baseret dels på oplysninger, jeg har fået af pressesekretæren ved Århus Festuge, Sussi Hoeck; dels på et interview fra oktober dette år med musikeren Ole Berg, der repræsenterer »Det rådgivende udvalg for rytmisk musik i Århus« i festugens arbejdsudvalg, (»Det rådg. udv. ...« er en interesseorganisation af musikere og arrangører, der har til opgave at forhandle med kommunen i sager, der vedrører den rytmiske musik); og endelig egne erfaringer med festugen, indhentet gennem de sidste 10 år.

Historie

Århus festuge blev grundlagt i 1965 af byrådet med daværende borgmester Bernhardt Jensen blandt initiativtagerne. Forbilledet var Bergen-festspillene, en institution, der nu har eksisteret i 27 år, og som finder sted hvert år de to første uger af juni måned. I modsætning til festspillene dér, der fortrinsvist står i den eksklusive etablerede kulturs tegn, ønskede man i Århus at lave en festuge, hvor også mere folkelig kultur var tilgodeset. Således hedder det i en slags formålsparagraf fra 1965:

»... i september måned at tilrettelægge og afholde en festuge i Århus med et både folkeligt og kulturelt program under medvirken af byens egne og gæstende teater-, musik-, billedkunst og andre kulturorganisationer, samt underholdende arrangementer iøvrigt, således at man med festugens afholdelse tager sigte på, dels at byde på en festlig begivenhed for byens og oplandets beboere, dels at vise byens ansigt ved en manifestation af, hvad Århus evner at præstere på det kulturelle område med sine egne kulturinstitutioners, samt indkaldte kunstneres og kulturpersoners medvirken.«

Og det har man så forsøgt at efterleve lige siden.

I de senere år har man i alsidighedens navn endvidere indføjet den bestemmelse, at festugen hvert år skal have et specielt tema, som skal tilgodeses med ekstrabevillinger og ekstra mange arrangementer. Sidste år var festugens specielle tema dans og ballet, i år var det sporten, der var i focus, og næste år vil det være rytmisk musik.

Organisationen

Det siger sig selv, at et arrangement af dette omfang kræver et organisationsapparat, der bare fungerer:

Den øverste og besluttede myndighed for festugen er festugekomiteen, der består af repræsentanter for Århus Kommune, byens kulturinstitutioner og turistforeningen. Komiteens formand er den til enhver tid siddende borgmester. Komiteen er kunstnerisk og politisk ansvarlig for festugen og er festugens officielle ansigt udadtil ved højtidelige lejligheder.

Til varetagelse af de mere praktiske arbejdsopgaver er der en række lønnede stillinger: En deltids generalsekretær, der er økonomisk, administrativ og programmæssig ansvarlig overfor komiteen; generalsekretærens sekretær, på fuldtid; og endelig en pressesekretær og en kontorfunktionær, begge på deltid.

Endvidere nedsætter komiteen et arbejdsudvalg, og det er her, det egentlige forberedende arbejde foregår.

Planlægningsarbejdet

Arbejdsudvalget består af repræsentanter for byens teater-, opera-, ballet-, sport-, kunst-, og musikliv, samt naturligvis generalsekretæren.

Umiddelbart efter en festuges afholdelse er man igang med at planlægge næste år. Først lægges budgettet i grove træk, og det sker naturligvis ikke uden visse tovtrækkerier, korridoraltaler osv. interessegrupperne imellem. I november og decem-

ber behandles de indkommende forslag og ideer fra foreninger, organisationer og enkeltpersoner. Deadline for forslag er sidst i december, og efter yderligere tovtrækkerier ligger programmet klart i februar. Allerede nu informeres pressen, og der trykkes foldere og programhæfter, som ligger klar i begyndelsen af maj. I tal drejer det sig om 15.000 danske og 15.000 engelske foldere og 25.000 programhæfter. Noget af dette materiale sendes via Danmarks Turistråd og udenrigsministeriet til udlandet, til ambassader, Danmarks Turistråds afdelingskontorer, rejsebureauer etc., og resten kan så erhverves af den menige århusianer i kiosker, på biblioteker etc. i begyndelsen af juli.

Økonomi

På papiret ser de økonomiske rammer for dette kæmpearrangement egentligt ret fattigt ud:

Det kommunale og statslige tilskud til festugen har gennem de forløbne 15 år nogenlunde fulgt pristallet, og med bidrag fra forskellige fonds og private personer (nogle af kanonerne i byens erhvervsliv) var det samlede beløb i 1980 1½ million kr. Hertil kommer dog, at byens kulturelle institutioner – teatret, operaen, museerne etc. – forventes selv at financiere deres respektive festugearrangementer med de midler, man her i forvejen har til rådighed. Dvs. at hver af disse institutioner i deres årlige budgetlægning må påregne ekstraudgifter i forbindelse med særarrangementer i festugen, dog med mulighed for at søge om ekstrastøtte til sær-særarrangementer.

Men de 1½ million kr. er altså festugens økonomiske fundament, og når udgifter til publicity og administration er fratrukket, er der et beløb på knap 1 million kr. tilbage, som arbejdsudvalget herefter har at rutte med. Et i sandhed ikke noget svimlende beløb, og hemmeligheden bag det hele er da også, at kun meget få arrangementer fuldt ud finansieres af festugen. (Det drejer sig om enkelte særarrangementer som f.eks. den traditionelle åbningskoncert.) De fleste festugearrangementer administreres og finansieres nemlig af enkeltarrangører eller enkeltinstitutioner, og den økonomiske hjælp består oftest i mindre tilskud eller underskudsgarantiordninger. Ole Berg fortæller flg.:

»Der er ikke tale om at financiere nogle projekter fuldt ud, men om at støtte dem. Hvis man f.eks. søger om 80.000 kr., så får man måske 30 eller 40.000 kr. Pointen er, at folk selv skal gøre et stykke arbejde for at få et arrangement op at stå og få det til at løbe rundt.«

Umiddelbart virker dette system tiltalende, og det medfører uden tvivl osse, at mange mennesker og organisationer virkelig

lægger krop og sjæl i for at lave nogle velgennemtænkte og –organiserede arrangementer. Men der er også en mere kommerciel side af denne sag. For det er i realiteten enhver arrangørs drøm, der her er gået i opfyldelse: Publicityen er sikret, og underskudsgarantien er hjemme – så derfor kan man lige så godt vove pelsen og sætte et stort, ellers usikkert men nogenlunde risikofrit, arrangement op. Og oftest giver et festugearrangement pote, fordi folk generelt går mere i byen, og fordi folk lige netop denne ene uge om året er tilbøjelige til at se stort på, hvad billetten koster.

Denne specielle cocktail af officielle og kommercielle interesser fungerer også på en anden måde i festugen. Skoleeksemplet er den omtalte »Boble« på Bispetorv:

Boblen på Bispetorv er en fast bestandel af den del af Århus festuge, der hedder »fest i gaden«. Eller rettere var. For man besluttede nemlig for et par år siden at droppe boblen, formentlig pga. knuste flasker, klager fra naboer etc. Det har der været utilfredshed med lige siden, og i år stod boblen der altså igen.

En lokal restauratør fik mod en engangsafgift på 60.000 kr. restaurationsrettighederne. Dette beløb blev af festugen brugt til betaling af musik og leje af boblen. Restauratøren var forpligtet til at sørge for, at det hele kørte, at musikken spillede og at de knuste ølflasker blev fejtet op. Hermed kostede arrangementet ikke festugen en øre, og samtidig imødekom man et »folkekrav«. Og restauratøren på sin side kunne score hele fortjenesten, bortset naturligvis fra de 60.000 kr. samt udgifter iøvrigt. Men det har nok ikke været nogen helt dårlig forretning.

Et andet eksempel viser imidlertid, at interesserne ikke altid går op i en højere enhed:

Hovedtemaet for dette års festuge var som nævnt idræt. I den anledning havde man sikret sig, at VM–titelkampen i professionel let–mellemvægt mellem Ayub Kalule fra Uganda og Bushy Bester fra Sydafrika skulle foregå på Århus Stadion den første lørdag i festugen. – Men det skulle vise sig, at det ikke var uden problemer at indplacere en sådan begivenhed i festugen:

For det første var sagen politisk kompliceret. I en VM–kamp er Bushy Bester ikke blot bokser, men også officiel repræsentant for det sydafrikanske apartheidstyre – et regime, som Danmark officielt, og udadtil i hvert fald, har en klart afvisende holdning til. Det vakte selvfølgelig retfærdig harme hos dele af den århusianske befolkning, at man i den grad var villig til at se gennem fingre med dette i festuge–komiteen, blot for at sikre et stort og prestigegivende arrangement.

Trods alle protester blev kampen afviklet som planlagt, og det skulle blive festugens andet store problem:

Forhandlingerne blev ført med promotor Mogens Palle, – en forretningsmand, der absolut er kompetent indenfor sit specielle felt, hvor showbiss, forretning og sport går op i en højere enhed. På forhånd havde man i festugekomiteen regnet med, at arrangementet kunne afvikles uden udgifter for festugen. Men det skulle gå anderledes. Under overskriften »Sådan snørede Mogens Palle Århus Festuge« skriver Århus Folkeblad den 6. november:

»Efter VM–kampen var der lagt op til en ny storslået fight: opgøret mellem Idrætssamvirket og Mogens Palle. Folkebladet kan i dag afsløre, hvordan det i 1. omgang lykkedes Mogens Palle at snøre Idrætssamvirket og dermed Århus Festuge. Palle, der var ansat som konsulent og vejleder for Idrætssamvirket fik ved hjælp af løftebrud, og andre kneb en pæn forretning ud af titelkampen, mens Idrætssamvirket sad tilbage med underskuddet, der skulle dækkes af Århus Festuge.

...

Idrætssamvirket mener, at Mogens Palle på en lang række punkter har misligholdt den kontrakt, som parterne indgik i forbindelse med VM–titelkampen. Det drejer sig om punkter som boksestævnets kvalitet, parternes brug af fri–billetter og spørgsmålet om TV–transmissionen af kampen søndag den 7. september.

...

Det største stridspunkt i opgøret mellem Idrætssamvirket og Mogens Palle er nok TV–transmissionen af kampen. Aftalen mellem parterne gik ud på, at Mogens Palle kunne sælge titelkampen til en amerikansk TV–station (idet Kalule på det tidspunkt skulle møde en amerikansk bokser), men det var underforstået, at Mogens Palle ikke kunne afsætte kampen til dansk TV. På et direkte spørgsmål under forhandlingerne svarede Mogens Palle, at dansk TV ikke kunne komme på tale.

Harmen var derfor stor i Idrætssamvirket og Festugekomiteen, da den velkendte promotor pludselig offentliggjorde, – og det flere dage før topopgøret – at kampen kunne ses søndag i dansk TV. Og TV–transmissionen var nok ikke uden betydning for tilskuerantallet, der blev særdeles lavt. Kun 1880 betalende tilskuere mødte op til stævnet, hvor der var trykt 15.000 billetter.

Hvad der vakte ligeså stor harme i Festugekomiteen var, at Mogens Palle solgte kampen til transmission på nøjagtig

det tidspunkt, hvor 1. divisionsklubben AGF skulle møde Køge. Tilskuertallet til denne kamp blev derfor også meget lavt, og det måtte Festugen bøde for, idet man på forhånd havde garanteret klubberne indtægter for 6000 tilskuere. Der kom kun 2000, så det kostede Festugen en ekstraudgift til klubberne på ialt 45.000 kroner.

Mogens Palle derimod havde sit på det tørre. TV-transmissionen gav ham mindst 300.000 kroner, vurderer kilder i Danmarks Radio. Hertil kommer så indtægterne fra reklamerne på ringen, som Mogens Palle fra starten havde sikret sig retten til. Med TV-transmissionen indbragte disse reklameskilte ligeledes et sekscifret beløb.

For Århus Festuge betyder hele affæren i værste fald et underskud på små 100.000 kroner, vurderer Festugekomiteen.

Arbejdsudvalget, set med en rytmisk musikers øjne.

Ole Berg: »Fagene« imellem foregår der naturligvis en vis interessekamp. F.eks. fik operadirektøren ved Den jydsk Opera, Francesco Cristofoli, forhøjet støtten fra 50.000 kr. til 80.000 kr. på det første planlægningsmøde her i efteråret, fordi han kom med et projekt, der angiveligt ville kræve en sådan forhøjelse. Det er også i orden. Det skal der være plads til, og der er netop en rådighedssum, der kan tappes af i sådan en situation. Men de penge kan jo så ikke bruges andre steder.

Med hensyn til den rytmiske musik er der til næste år på nuværende tidspunkt afsat 110.000 kr. Traditionelt er rytmisk musik og klassisk musik slået sammen i én stor pulje. Og i år er den på 220.000 kr. Altså en fifty-fifty fordeling.

– *Hvem søger indenfor den rytmiske musik?*

Det kan være både musikforeninger – Visens Venner, Fajabefa – og det kan være enkeltpersoner, arrangører som f.eks. Chr. Christiafen fra Århus Musikteater, som søger om underskudsgaranti til visse arrangementer, – hvad han i øvrigt ikke fik i år, fordi han startede billetsalget tidligere end aftalt i forhold til alle andre, således at alle arrangementer på Musikteatret var udsolgt, da festugens officielle billet salg åbnede. Bevillingerne til ham blev simpelthen trukket tilbage igen. Hvad jeg mener er helt rimeligt.

Min opgave er at varetage den rytmiske musiks interesser i festugen. Noget der ikke altid er lige taknemmeligt, fordi den

rytmiske musik er dårligt organiseret i forhold til de andre områder. Når Kunstmuseet f.eks. kommer med en ide til noget, der skal foregå i en festuge, så kan det være festugen i 85, der tænkes på. Vi har ikke engang taget stilling til, hvad der skal ske i festugen 81 indenfor den rytmiske musik på nuværende tidspunkt. Jeg har derfor taget kontakt til de forskellige organisationer og bedt dem om at komme med nogle kvalificerede forslag, fordi jo bedre forslag, der bliver sendt ind, des mere velvilje møder man simpelthen i det udvalg. Det er kort sagt min opgave at være med til at sørge for, at rytmisk musik får så stor en del af kagen, som jeg, og vi, mener er berettiget. Det er betingelserne, fordi de andre har præcist den samme indstilling.

– *Hvad tjener du som musiker i festugen?*

Normalt er min indtægt på et sted mellem 1800 og 2000 kr. om ugen. Heraf tjener jeg de 1000 til 1200 kr. som musiker, resten er løn for undervisningsarbejde. I festugen er min musikløn omkring 4000 kr., men da render jeg altså også fra Herodes til Pilatus.

– *Hvad er din mening om festugen, som privatperson?*

Min holdning er både positiv og negativ: Positiv fordi festugen rent kulturelt har en styrke, der er værd at holde fast på. Det er en begivenhed, der giver genklang, ikke blot her i landet, men også ude omkring, således at der kommer kulturudvekslinger i stand ad den vej. Danske kunstnere og musikere får noget ud af det på den måde, og vi får tilsvarende lejlighed til at møde nogle ting, vi ellers ikke ville ha haft mulighed for. Og det er en chance for mange kunstnere til at komme i berøring med et bredt publikum. – Negativ fordi festugen samtidig fungerer lidt som en ventil, som nytårsaften, hvor alt lige pludselig er tilladt, og så sover man igen dagen efter. Og normalt foregår der sgu' for lidt her i Århus. De sommeraktiviteter, som kommunen f.eks. laver, mangler lidt format: Gruppe 38 sendes rundt på børneinstitutioner og legepladser og sådan nogle steder. Der er lidt underholdning og enkelte friluftskoncerter i Botanisk Have. Og så er der nogle militær- og amatørorkestre, der laver små koncerter på plejehjem og pladser indenfor kommunen. Det er faktisk, hvad der er. Og det er selvfølgelig for lidt. Det ville være oplagt, at nogle af festugens aktiviteter – gadeteater og koncerter f.eks. – blev flyttet til de der mere døde tider af året. Miljøet er der jo. Klostertorv er f.eks. et glimrende sted at lave mindre koncerter på.

Visioner

Jeg kan på mange måder tilslutte mig Ole Bergs opfattelse af festugen. Bor man i Århus, eller for den sags skyld i hvilken som helst dansk provinsby, ved man også, at hensynet til teknologi og udvikling, erhvervsliv og biler, går forud for hensynet til miljøet, den almindelige mellem menneskelige trivsel og folkelig kultur i det hele taget.

Ud af 52 uger forekommer én uge, hvor »praktisk talt alle interessegrupper – også de små – får mulighed for at komme til orde« (citeret efter en pressemeddelelse udgået fra Turistkontoret i aug. 79) egentlig temmelig fattig. Til daglig er Århus ikke nogen specielt attraktiv – eller for den sags skyld festlig – by at leve i. Strøget er et sted, hvor man køber ind og hvor det er forbudt at spille musik, lave teater og lignende 51 uger af året. Byens pladser er optaget af lovligt og ulovligt parkerede biler.

Når der alligevel er kulør på tilværelsen i Århus, skyldes det ikke mindst, at folk visse steder har taget sagen i deres egen hånd, og med eller uden støtte fra kommunen, har skabt nogle levedygtige beboerforeninger. Resultatet er, at der rundt omkring i byen findes nogle beboerhuse, legepladser, værtshuse m.m., der fungerer i overensstemmelse med miljøet og dagligdagen. Og det er lige præcist det perspektiv, der skal med i overvejelserne over, hvad vi kan bruge festugen til. For selvfølgelig er festugen godt for noget. Og i en modkultursammenhæng rummer den nogle muligheder, der er værd at arbejde videre med: Folk er ude med ørerne og åbne overfor nye indtryk. Og økonomisk er der nogle muligheder, fordi festugens image jo netop er, at der skal være plads til kultur i alle afskygninger.

Som Ole Berg påpeger det mht. den rytmiske musik, så gælder det om at komme med velgennemtænkte ideer. At de så er alternative, behøver ikke at betyde, at de bliver fejtet af bordet. Det alternative går naturligvis her på, at de mest åbenlyse kommercielle interesser er elimineret, og videre, at det er miljøet, den i bedste forstand folkelige kultur, der præger aktiviteterne, således at også dagligdagen efter festugen er med i billedet. Sagt mere konkret, så går det f.eks. på, at det er utroligt meget mere vedkommende at deltage i en sommerfest, der er arrangeret af beboerforeningen i Sjællandsgade, med fælles kaffebord, børnelege, levende musik ved lokale kræfter, fællesspisning og dans til den lyse morgen, frem for at opleve et »gammeldags« marked, der osrer langt væk af forlorenhed og anstrengt folkelighed, i Den gamle By. Det behøver ikke at betyde, at vi ender i lallende amatørisme og sivsko, men mere

af den slags ville tilføre festugen noget af den folkelighed, som man fra officiel side påstår, den har; men som vi altså er en hel del, der savner.

